Proletari din toate ţările, uniţi-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 61 (621) * joi 17 octombrie 1957 * 8 pag. 30 bani

De la primele lecţii

AMBIŢIA

Aş vrea aşa multe să vă spun, dar am ambiţia să nu fac vorbărie multă, fiindcă se spune că de obicei eu vorbesc cam mult. Că n-aş putea să tac nici 45 de minute. Dar astea-s vorbe. Aţi văzut că am tăcut aproape doi ani. Şi în acest timp am cugetat că nu e bine să vorbeşti prea mult, dar nici să taci prea mult nu e bine. Înţelepciunea ascunsă în tăcere e ca floarea ascunsă în sămînţă; nu i se poate vedea frumuseţea. Dar, să vă spun un secret. Nu în orice tăcere se ascunde înţelepciune. Fiţi atenţi la cei ce tac cînd sînt întrebaţi în orele de clasă şi spuneţi-mi, ce brumă de înţelepciune se ascunde în tăcerea lor? Nu-i vorbă că nici la cei ce vorbesc neîntrebaţi sau şuşotesc în timpul lecţiei, nu prea se vede cine ştie ce grozavă înţelepciune.

E bine ca atunci cînd ai de spus ceva, să spui pe scurt şi la timp. Eu aşa fac! Şi mai sînt şi alţii care fac aşa.

O ştiţi pe Postolache Maria? O cunoaşte toată clasa a V-a de la Şcoala de 7 ani din Brăneşti. Şi ea tot aşa face. Răspunde scurt şi precis. Am auzit-o la ora de matematici. A luat nota 9. Mie mi-au plăcut şi răspunsul şi nota. Dar ea a rămas tare necăjită.

De ce? Păi, doreşte să înveţe atît de bine, încît să ia întotdeauna numai 10. O felicit pentru această ambiţie şi nici nu mai spun ce trebuie să facă pentru a obţine numai nota 10, fiindcă ea ştie. Şi ştiţi şi voi.

Cu bine, şi mai vorbim noi în numărul viitor.

FANA COŢOFANA

Ce dacă sîntem abia la primele lecţii? Eu m-am gîndit să învăţ bine chiar de la început. De aceea mi-am întocmit un program după care învăţ. Deocamdată vă „trădez" doar unul din secretele programului meu: întîi învăţ şi numai apoi scriu temele... Voi cum învăţaţi? (Angela Ionescu, Turnu Severin).

Anul trecut era vai şi vai de întîrzieri... Anul acesta însă, la început, întreaga clasă a VII-a ne-am angajat să nu lipsim deloc, să nu întîrziem. Să nu credeţi însă că acest angajament e o vorbă goală. Dacă băieţii ar considera astfel, ce credeţi — ar mai veni şi în timp din recreaţie? (Marian Florescu — Severineşti-Craiova).

Limba romînă e materia pe care o îndrăgesc cel mai mult. Îmi plac, bineînţeles, şi alte materii (limba rusă, istoria...). Dar poate că de limba şi literatura romînă mă simt mai aproape, unde scriu şi poezii. Poate... Adevărul e însă că, începînd chiar de la primele lecţii, caut să nu pierd o iotă din ceea ce se predă. Aş vrea să ştiu dacă şi vouă, copii, vă place obiectul îndrăgit de mine. (Georgeta Florescu — Craiova).

Lecţie nouă la zoologie în Muzeul şcolii

Partea Otiliei

Într-una din zile am trecut pe la Şcoala de 7 ani din Valul Traian. De aici vă povestesc o mică întîmplare:

*

Părinţii Otiliei sînt ţărani colectivişti. Ei, şi ce, parcă numai părinţii ei sînt colectivişti? veţi spune voi. Aveţi dreptate. Mai sînt şi alţii. Dar să vedeţi despre ce e vorba.

Într-o zi, tatăl a chemat-o pe Otilia şi i-a zis:

— Ascultă, fată: Anul acesta am luat destule bucate de la colectivă. Dar vreau să ştiu mai precis: cîţi lei, cîte kilograme de grîu, cîte de porumb, cîte de floarea soarelui şi cîte kg din celelalte produse mi s-au cuvenit pe zi, pe săptămînă şi pe lună din totalul avuţiei aduse acasă, ţinînd cont de zilele de muncă. Iată şi lista. Şi vreau să-mi faci tu socoteala...

Otilia s-a cam codit la început. Socoteala nu era prea uşoară, după părerea ei. Dar, neavînd încotro, s-a apucat de lucru. A sucit-o, a învîrtit-o, dar pînă la urmă i-a dat de cap.

— Bine, fata mea. Văd că ştii să socoteşti, i-a spus tatăl.

...Deunăzi la şcoală s-a dat lucrare scrisă la matematică. Şi, pentru că problema se asemăna foarte mult cu cea de mai sus, Otiliei Butoi nu i-a mai trebuit timp mult de gîndit. Acasă însă, s-a apropiat de tatăl ei şi i-a spus:

— Tată, azi am primit nota zece. Spune-mi care e partea ce mi se cuvine din această notă?

Tatăl a privit-o îndelung, apoi a citit problema de două-trei ori ca să înţeleagă bine şi prinzînd-o pe Otilia de mînă, a grăit:

— E partea ta! Mie nu mi se cuvine nimic.

GHEORGHIŢA REPORTERUL

Lucru curios?

Se poate spune că şcoala a început serios. S-au predat lecţii noi, s-au pus note...

Într-o zi, m-am gîndit că n-ar fi rău să mai merg şi eu prin şcoli. Aşa că am luat trenul şi iată-mă în gară la Bîrlad.

— Bine-ar fi să te duci la Şcoala de 7 ani din Griviţa — îmi spuse un moşneag cu care legasem prieteşug încă din tren. Sînt acolo nişte copii tare isteţi. Şi, pe lîngă că-s isteţi, nu se împacă deloc cu murdăria...

La o asemenea invitaţie de nu puteam decît să răspund printr-o... conformare.

*

În ograda şcolii — nimeni. În clase însă, se auzea un rîs vesel de copii. Şi ce credeţi: cînd am deschis uşa, eram gata să mă ciocnesc cu o fetiţă. Era Matilda Munteanu. Bineînţeles, m-a poftit să sed şi, împreună cu mai multe colege, şi-au continuat treaba: adică au şters băncile de praf (oricît de liniştit ai sta în bancă — praf tot se face) şi au aranjat frumos ghivecele din ferestre.

— Ei, ce ziceţi?, m-au întrebat ele.

— De, eu ştiu? Lucru curios, pentru prima dată am văzut nişte şcolari atît de veseli şi mai ales atît de... sîrguincioşi şi harnici ca voi...

Fetiţele s-au mirat:

— Lucru curios? Aşa ar trebui să fie peste tot...

Voi ce spuneţi, chiar aşa să fie peste tot, încă de la primele lecţii?

Dr. VITAMINĂ

CE VA URMA

— Interviu cu prof. ing. PAUL IOANID —

- *Satelitul-gară.*
- *Călătorind în Lună.*

Nu fără emoţii am bătut la uşa tovarăşului Paul Ioanid candidat în ştiinţe tehnice. Eram nerăbdătoare să aflu cîteva explicaţii adresate vouă, dragi pionieri, în legătură cu satelitul. O încăpere simplă cu o masă de scris, rafturi cu cărţi, cu cărţi multe şi reviste, aceasta este camera de lucru a tovarăşului Ioanid. Deşi mă pregătisem de acasă cu întrebările, care aveam să le pun — nerăbdarea nu-mi dădea astîmpăr şi m-am trezit că-l întreb.

— Vă rog să ne spuneţi ce va urma după lansarea satelitului. Ce credeţi, generaţia noastră va apuca să pună piciorul pe solul Lunii? Aşa cum se cuvine unui om de ştiinţă, tov. Ioanid nu s-a molipsit în răspuns de nerăbdarea mea. Cu calm şi argumente a început să explice.

— În afara cercetărilor care se fac cu ajutorul satelitului în scopul cunoaşterii a ceea ce se întîmplă în jurul planetei, satelitul sovietic, ca un deschizător de drumuri ce este, va lumina ieşirea omului în cosmos. Aşteptăm ca semnalele de pe satelit să arate dacă există acolo sus vreo primejdie pentru viaţa omului. În măsura în care nu va exista vreo primejdie am convingerea că va începe pregătirea lansării unor animale, apoi a omului, pe un satelit artificial de dimensiuni mai mari, cu aparate speciale...

— Dar la ce primejdii vă referiţi? — nu mi-am putut stăpîni din nou nerăbdarea.

— Primejdia pentru viaţa omului acolo în cosmos poate fi din pricina unor radiaţii ale razelor cosmice, ale razelor ultraviolete sau pericolul ciocnirii cu praful meteoritic. Primul satelit a şi vestit prin semnalele sale ciocniri cu praf meteoritic. Se constată din această pricină o întîrziere la fiecare rotaţie a satelitului cu mici fracţiuni de secundă. Bineînţeles că întîrzierea aceasta e neînsemnată... Iată-ne ajunşi cu răspunsul la întrebarea care vă interesează — **„ce va urma după lansarea satelitului?"**

B. CARAGIALE

(continuare în pag. a 8-a)

UNDEVA PE GRANIȚA

Drumul pînă la pichet nu-i nici lung și nici nu e vreun drumeag prăpădit de țară... Ba, dacă treci pe acolo în zile cu soare, peisagiul îți încîntă privirile și te farmecă prin frumusețea lui...

Așa că mai mult într-o plimbare au mers copiii pînă la pichet.

— ...Și zi-i, îl căutați pe comandant!? Numai cu dînsul vreți să vorbiți... Grănicerul de santinelă, serios, făcu semn unui ostaș, care se apropie:

— Măi Mitruță, du-i tu pe... tovarășii la comandant.

★

Cu comandantul se împrieteniră repede. Se poate spune chiar că nu a trecut mult timp și cîțiva ostași se și numărau printre cunoștințele apropiate ale copiilor.

Acum, traversînd terenul de antrenament hipic, copiii fură conduși la locul de dresaj al cîinilor.

— ...Pentru că vreți să vedeți cum se „comportă" cîinii noștri, vă vom face următoarea demonstrație... — și ofițerul care vorbise, comandantul, aduse un cîine minunat, purtat de zgardă de către un ostaș.

Ciudat însă: ostașul dădea diferite „ordine" cîinelui. Acesta însă, nici habar n-avea.

— Să știi că i-o fi foame — constată unul din copii. Ofițerul zîmbi.

— Dacă-i e foame, dă fuga Mitruță și adă o bucată de carne!...

Ostașul care-l adusese veni cu o bucată de carne pe care i-o întinse cîinelui. Dar năbădăiosul de ciobănesc, nici n-o mirosi măcar.

— Ce-o fi avînd? se întrebau copiii.

— Grănicerii însă stăteau deoparte, rîzînd șugubeți.

— A, păi nu-i dresat deloc... ghici un alt copil.

— Nu prea ai ghicit — răspunse comandantul. Cîinele pe care-l vedeți „suferă" de... credință. O credință nestrămutată, dar numai față de un singur ostaș. Și acest cîine e al altui ostaș decît cel care-l ține de zgardă. El își cunoaște stăpînul și nici măcar de mîncare nu primește de la altul. Dacă ar primi hrană de la oricine, cîinele ar putea fi ușor otrăvit...

Și mai mare fu mirarea copiilor cînd observară cum se gudură cîinele la apropierea altui ostaș.

— Iată, acesta e stăpînul său, — explică ofițerul.

Noul venit întinse cîinelui aceeași bucată de carne; cîinele o mirosi dar nu se atinse de ea. Parcă nici n-ar fi fost lîngă botul lui...

— L-ați lăudat degeaba, tovarășe comandant, — rîse Schollhorn Francisc, un puști de-o șchioapă.

Soldații începură să rîdă cu hohote. „Avea haz puștiul!"

— Dacă voi ziceți... — glumi și ofițerul. Dar pînă la urmă îi lămuri tot el pe copii: Nu l-am lăudat degeaba pe cîine... Bucata de carne însă, e vechea bucată primită de la primul ostaș, are mirosul specific al acestuia... Ia priviți acum însă... și la un semn, adevăratul stăpîn al cîinelui îi dădu acestuia o nouă bucată de carne...

Hămăind, cîinele o înghiți în cîteva clipe.

— ..Ați văzut?

Ei da, ce erau să mai spună copiii?

★

V-am povestit această mică întîmplare în parte hazlie dar și folositoare. Cîți dintre voi, oare, n-ar fi asistat cu plăcere la o asemenea demonstrație?

Dar copiii despre care v-am povestit, fac parte din cercul „Prietenii grănicerilor". Și undeva, într-un oraș de pe graniță, acești copii petrec clipe minunate în tovărășia isteților lor prieteni. Asistă la concursuri hipice, ascultă povestirile grănicerilor, urmăresc probele cu cîini. Acestea sînt numai cîteva aspecte din activitatea lor.

N. SCHIBINSCHI

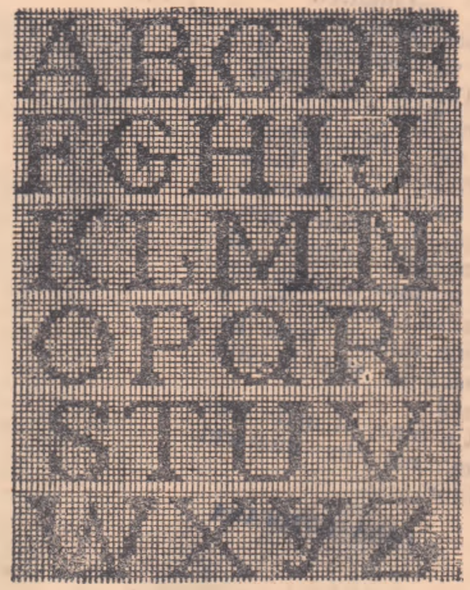
Vă sfătuiește

MĂRIUCA

Prietena mea, Talpeanu Ioana, din comuna Pielea, regiunea București, e o fată harnică. In vara asta și-a ajutat părinții la treburile gospodăriei. Dar nu numai atît: a lucrat o față de masă, șervețele, carpete. Acum însă e tare necăjită, ar vrea ca pe o carpetă să-și treacă numele dar nu are alfabetul în cruciulițe. Prietenul însă, la nevoie se cunoaște, așa că i-l trimit eu.

(Iată desenul de mai jos).

Mai am și alte prietene, tot atît de harnice. Ifrim Magdalena din Călărași, m-a învățat cum se face crema de vanilie.

Cantități 1/2 litru lapte, 2 pachete vanilie, 4 ouă, 175 gr zahăr 80 gr. făină.

Se pun pachețelele de vanilie într-o cratiță cu lapte clocotit. Se acoperă și se lasă să stea un sfert de oră. Se freacă bine într-un castron ouăle întregi cu zahărul și făina și se toarnă laptele fierbinte cîte puțin, amestecîndu-se încontinuu. Se pune apoi pe mașină, la foc potrivit, amestecîndu-se mereu ca să nu se prindă pe fund. Cînd începe să fiarbă, se freacă repede pînă se desfac toți cocoloșii. Se dă la o parte, bătîndu-se încă puțin crema cu o furculiță. Crema de vanilie se întrebuințează la plăcinte cu cremă, la prăjituri cu cremă, etc.

CE E NOU ÎN SATUL NOSTRU

Cine ar fi crezut

Imi iubesc foarte mult comuna. Aici m-am născut și aici cresc. Fiecare clădire nouă crește o dată cu mine, ba uneori mă întrece. Așa a fost și cu școala.

Am terminat clasa a VII-a și mă bucur, pentru că n-a trebuit să mai plec din comună. Școala cea nouă este de... 11 ani!

DOREL RUSU
cl. a VIII-a comuna Borca
raionul Ceahlău

„Octombrie roșu"

Așa se numește primul nostru cinematograf din comună. Și aceasta pentru că a fost terminat în cinstea Marii Revoluții. Are trei sute de locuri și e bine amenajat.

Primul film? Da, el a rulat de curînd și era un film sovietic: „Garnizoana nemuritoare".

GEORGETA MALANCA
cl. a VII-a comuna Darabani
regiunea Suceava

DE PE TOT GLOBUL

LA BUDAPESTA

în laboratorul de fizică al Politehnicii, s-a inventat o mașină de citit modernă (foarte puțin constisitoare) pentru uzul orbilor.

Mașina poate descifra literele tuturor alfabetelor: chirilic, grec, latin, ebraic... etc. Mașina are un „cap pentru citit" (în greutate de cel mult 100 gr și care parcurge textul) și o construcție în formă de cutie cu o placă perforată la suprafață de mărimea unei mărci.

Trecînd „capul de citit" peste text, orbul va parcurge cu cealaltă mînă forma literei sau semnului care apare pe placa perforată.

DE CURIND

au fost pescuite cinci sute de amfore romane găsite pe fundul mării. Amforele, conținînd conserve de pește, au fost transportate cu 2000 de ani în urmă, de către un vas roman, scufundat în apropiere de actualul port francez Toulon.

ELVEȚIENII

au bătut recordul în ceea ce privește confecționarea celui mai mic ceas.

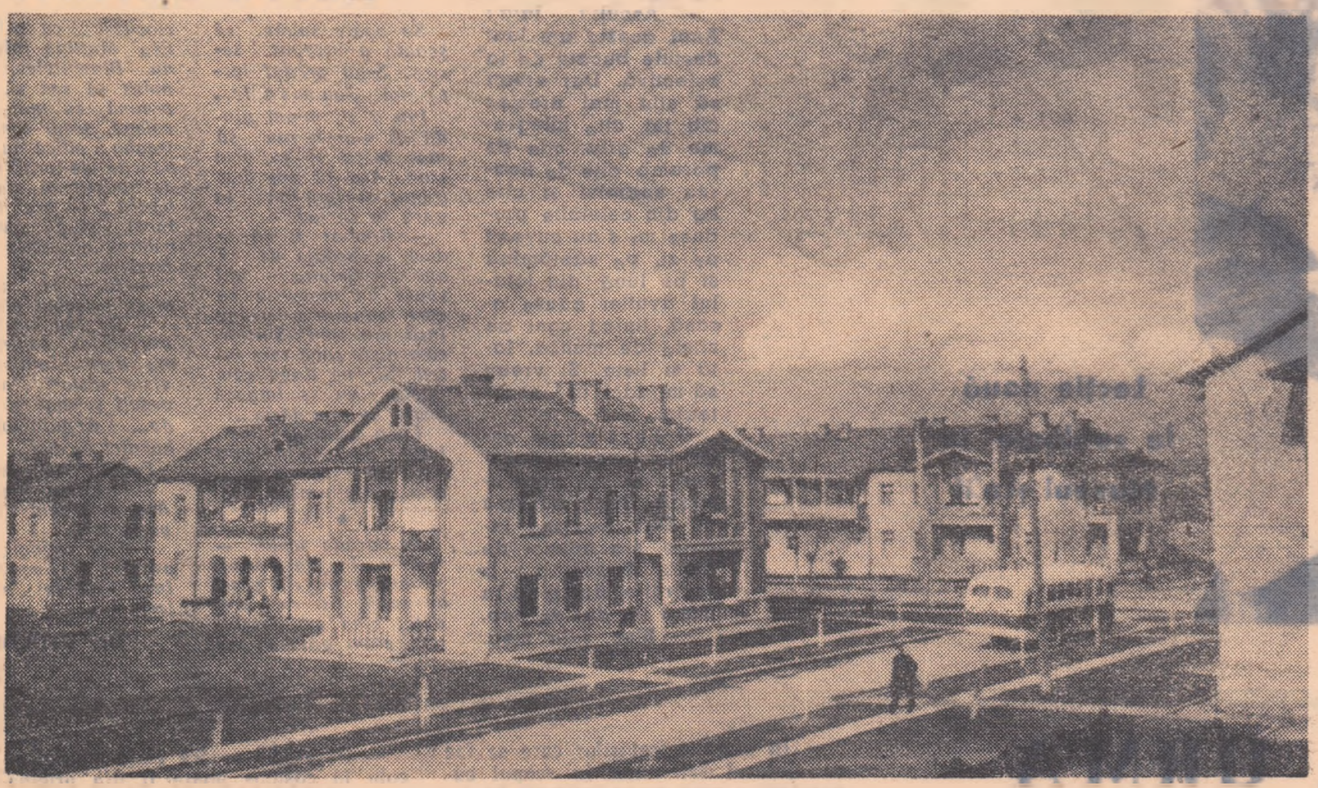
Ceasornicarii din Geneva au reușit să fabrice un ceas cu diametrul de 11 mm, în greutate de 93 centigrame. Acele ceasului măsoară 1,3 mm și 2,4 mm.

Acest ceas este cel mai mic din lume.

ACUM 10 000 DE ANI

Ierihon — oraș biblic — a fost întemeiat în mileniul al VIII-lea î.e.n.

Pe atunci, Europa se mai afla încă sub... ghețari!

Orașul Victoria

Nu sînt prea multe zile de cînd, pe prima pagină, ziarele vesteau cu litere de-o șchioapă: „Un nou oraș pe harta patriei". Numele orașului? Victoria!... Căci ce altceva decît o victorie e fapta eroică a oamenilor care, înfruntînd pădurile subcarpatine și defrișînd locul, au înălțat cu propriile mîini un oraș nou, oraș pe locuri unde altcîndva stăpîne erau doar sălbăticiunile...

Locuit în totalitatea sa de către muncitorii și tehnicienii Combinatului Chimic „I. V. Stalin", orașul Victoria crește pe zi ce trece mai mîndru, tot mai îndrăzneț își profilează clădirile noi pe siniliul cerului, întrecînd chiar măreția peisajului muntos din împrejurimi.

Restaurante, cantine, cinematografe, teatru, creșă și cămine, clădiri lucrate într-un stil sobru dar ales, iată doar o parte din punctele de atracție ale orașului Victoria. Și, ca un adevărat oraș ce este, Victoria, începînd din toamna trecută, se mîndrește, pe lîngă școlile elementare, și cu Școala medie

Dar eu n-am mai fost la Victoria de aproape 1 an.

Or, între timp, orașul va fi crescut, se va fi îmbogățit cu noi construcții.

ION MUGUR

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

3 ani într-un cerc

O rază zglobie de lumină se furișă printre perdele și mii de steluțe începură a licări pe zecile de aparate cu galena, bobine de inducție, detectoare, aparate de radio receptor...

Liviu le cercetă pe rînd cu privirea. O bucată de vreme lipsise din mijlocul acestor lucruri, de care se simțea legat cu mii de fire. Acum, cînd se afla din nou în această încăpere, își dădu seama cu bucurie că se simte mai bine decît oriunde. Se suci pe călcîe, vrînd să mai cuprindă totul cu privirile, dar rămase cu ochii pironiți într-un colț. Un băiețaș, pe care-l socoti destul de fricos, îl privea cu un fel de teamă din acel ungher al încăperii

— Ce e cu tine, piciule, cum de-ai răzbit aici?

— Sînt dintr-a V-a și-am venit...

— La ce-ai venit? interveni Liviu, scurtîndu-i vorba.

— Sînt înscris la cercul de radiofonie și...

— A, da! Am priceput. Cum s-ar spune, vrei să devii radiofonist!?

— Da!

Pentru un moment tăcură

— Lucrați de mult aici? îndrăzni piciul, adresîndu-i-se ca unuia pe care-l considera superior.

Liviu nu răspunse. Intrebarea sunase cam ciudat. Te pomenești c-o să-i vorbească și cu... „dumneavoastră". Lucrul acesta îl făcu să rămînă pe gînduri. Iși aduse aminte de prima lui zi la cercul de radiofonie. Era tot într-a V-a. Dar atunci atelierul nu arăta așa. Erau doar cîteva piese, iar sculele nici măcar nu erau complete. Și cît de greu i-a fost pînă a învățat denumirea sculelor, a pieselor și a materialelor cu care trebuia să se familiarizeze. In primul an de-abia a învățat aparatul cu galena și soneria electrică. In al doilea an, a reușit să construiască singur un aparat cu galenă și o bobină de inducție. Apoi a învățat să monteze detectorul cu cristal și să conecteze piesele întregului aparat radio-receptor. Anul acesta are multe planuri. Dar pînă aici cîte greșeli, de cîte ori n-a vrut să-l pedepsească maistrul! Mai ales cînd s-a apucat să lipească piesele la aparatul de radio cu acid azotic. Nu știa că acidul azotic nu se întrebuințează la aparatele de radio. Din cauză că n-a întrebat, a stricat aparatul. Și maistrul l-a certat aspru atunci...

Liviu tresări. Intîlni privirile piciului și se fîstîci. Amintirile îl făcuseră să-l neglijeze pe micul amator.

— Iartă-mă, spuse el, mă gîndeam la... la întrebarea ta. Vrei să știi de cînd lucrez aici?

— Da! Dumneavoastră mă puteți...

— Stai! Mai întîi vreau să te rog un lucru: după cum vezi, sînt și eu pionier, ca și tine, deși sînt în al treilea an de... meserie și — știi — aș vrea să te rog să-mi vorbești cu „tu". E mai pionieresc și mai frumos între noi, pionierii. Și acum, dacă vrei, întreabă-mă orice. Iți stau la dispoziție.

Și în timp ce Liviu Steiciuc explica, lăsîndu-se furat de tainele meseriei pe care o îndrăgise, nici nu observă că în jurul lui făcuseră cerc o ceată de școlari vioi, sosiți între timp. In momentul cînd se surprinse înconjurat de noii amatori, Liviu nu putu să nu-și spună în gînd: „Sînt, într-adevăr, în al treilea an de meserie!"

Palatul pionierilor Orașul Stalin
GH. NEGREA

In drum spre casă

MEDIAȘ (de la corespondentul nostru). Dacă era cameră de lucru sau sală de cinematograf, asta rămîne de văzut. Dar aici se petreceau lucruri interesante, deși noul an școlar nu începuse încă. Un aparat de proiecție fixat pe o masă din mijlocul încăperii, își reflecta razele pe unul dintre pereți. De pe acest perete elevii desprindeau schițe, desene pentru lecțiile de geografie, diagrame de tot felul și planșe.

Cum?

Procedeul era foarte simplu: Desenele din cărți anume alese erau introduse în aparatul de proiecție și proiectate pe un ecran. Apoi copiii le redesenau. In felul acesta au fost obținute o serie de materiale didactice care vor folosi în noul an școlar. De asemenea, s-au reparat hărțile rupte și au fost întărite de jur împrejur cu șipci trase la rindea.

...Excursiile au fost și ele folositoare. Tocmai din creierii munților, elevii au cărat cu ei plante aparținînd regiunii alpine (rododendron, gențiane, floarea de piatră, smirdar, jepi etc.). S-au mai adus eșantioane de roci și cristale de sare de la mina Praid.

După cum vedeți, preocupările elevilor de la Școala medie nr. 1 Mediaș au fost destul de folositoare.

Din goana condeiului

— Am ales pentru voi niste file din carnetul meu de însemnări. In ele am consemnat cîteva din frămîntările unor pionieri hunedoreni. Iată-le:

PRIETENIE

Mircea Sîrbu e un băiețaș scund, cu ochi vioi, prietenos și comunicativ. Aici la Școala nr. 3 din Sebeș, îl cunosc toții copiii: e unul dintre cei mai buni elevi și membru în colectivul de conducere al unității. In afară de asta am aflat, stînd împreună de vorbă în grădina școlii, pe o buturugă, că e și naturalist pasionat încă din clasa a II-a și că... îl pasionează mașinile (știe chiar să conducă motocicleta!) Am mai aflat că, astă vară, tatăl lui, care e șofer la IART, l-a luat pe camion în lungile lui călătorii prin țară. A văzut Deva și Sibiul, Valea Jiului, Piteștiul și chiar Bucureștiul.

— După socotelile mele — spunea Mircea cu înflăcărare — am străbătut așa vreo 18.000 de kilometri!...

— Inseamnă că ai avut o vacanță veselă, am apreciat eu

— Da și nu — răspunse el. Au fost și necazuri...

— Necazuri?! — m-am mirat eu.

— Da. Toată vacanta mi-a fost umbrită din pricina lui Ghiță.

— Dar cine-i Ghiță?

— Ghiță Rășinaru. Prietenul meu cel mai bun Dar a rămas corigent. De aceea, cînd tata mă lua pe camion, plecam cu inima grea pentru că Ghiță trebuia să stea acasă, cu burta pe carte... Și examenele astea de corigență!... Acum a trecut totul. Am intrat mîndri în clasa a VII-a, iar Ghiță mi-a făcut o făgăduială. Numai mie. E secret... Dar nu vreți să-l cunoașteți și pe Ghiță?

Inainte chiar de a apuca să deschid gura, Mircea striga în gura mare: Ghiță! Ghiță! Ghiță veni în fugă.

— I-am povestit tovarășului despre tine — îl puse Mircea în curent. I-am povestit și despre... necazurile noastre. Știi tu!

Plecînd ochii rușinat, Ghiță tăie vorba prietenului său:

— Fii pe pace, anul ăsta o să fie altfel. Ți-am făgăduit doar...

...Sunase Clasa a VII-a B își începea ora practică pe lotul școlar. I-am lăsat pe cei doi prieteni săpînd de zor în grădină. Se întreceau, deocamdată, pentru „cine sapă mai mult"...

V. CARABA

DARE DE SEAMA

Liniște! Incepe lectura dării de seamă. Multă atenție, asta nu-i joacă. Plictiseală? Ce vorbă e aia? Un pionier n-are voie să se plictisească! Deci, partea întîia: Titlul: „Dare de seamă a consfătuirii tinerilor naturaliști de la Școala de 7 ani nr. 5-Galați". Lung titlu! ...Și promițător. Ți se taie respirația numai cînd îl auzi, dar-mi-te cînd îl citești!? Partea II-a

Elena State și babele

Ce legătură are asta cu darea de seamă într-o adunare pionierească? Babele? Iată-le! Niște știuleți prăpădiți ca vai de capul lor; lungi, subțiri și cu boabe rare ca o gură știrbă. „Știuletele babă", așa i-a dat numele Elena. Și dacă bietul știulete e atît de oropsit, asta tot Elenei i se datorează.

— Uite — îl arată ea celorlalți — așa e un știulete fără polenizare suplimentară. L-am lăsat dinadins ca să-l vedeți și voi... Iar ăsta-i cu polenizare suplimentară... Puneți-i alături, seamănă? ...Și toată lumea a priceput ce-i cu „știuletele babă", de ce nu poate să-l sufere Elena și ce-i de făcut pentru ca să nu fie pe lotul lor sau pe plantații „știuleți babă".

„Neghiniță neagră"

Cunoașteți cîntecul, nu? Duios cîntec... Dar cîntecu-i cîntec, iar neghina-i dăunător al grîului... Și încă primejdios. Ca atare, în ciuda cîntecului, trebuie stîrpită; iar ca s-o stîrpești, trebuie s-o cunoști. Să-i știi adică toate obiceiurile: cum crește și cum se înmulțește, ce-i priește și ce nu. Toată lumea a venit la adunare cu fel de fel de cereale și legume, care de care mai frumoase. Roseti Gheorghe, și-a adus neghina lui. S-au pus copiii pe rîs. Mare minune că nu l-au poreclit pe loc „Neghiniță". Dar cînd s-a apucat să le lămurească pe îndelete cum stau lucrurile, nimeni n-a mai rîs. Ba unii au zis: e băiat deștept Gheorghe ăsta! „Dacă vrei să combați un dăunator, trebuie întîi să-l cunoști".

Ințelepte cuvinte!

Bunicul și nepoții săi

E mare bunicul. Inalt, drept cu... ramuri puternice încît, dacă n-ar fi plop ai zice că-i colț de stîncă înfipt în cer. Are „bunicul", plopul cel mare din fața școlii... 30 de ani. Cam puțin pentru un bunic, dar în lumea lui vîrsta se socotește altfel. L-a sădit, de mult, unul dintre directorii școlii; apoi, generație după generație, școlarii l-au îngrijit pînă a crescut cît îl vedeți astăzi. Acu' bunicul are și nepoți: plopi micuți, puieți, plantați la stînga și la dreapta lui, în linie lungă. Treaba au făcut-o tot tinerii naturaliști, precum și parcul de peste drum de școală, de aceea au și trecut-o în darea de seamă.

Incheiere

(Nu a dării de seamă, ci a articolului). Felicităm pe tinerii naturaliști de la Școala nr. 5 din Galați și pentru darea lor de seamă (care la noi a apărut cu titluri cam ciudate) dar mai ales pentru activitatea lor.

AL. MIHU

Cules de vii

de Ion Brad

Nucii țin în brațe
Zările
Şi-apoi
Rătăciri
De rațe
Sună
Peste noi.

Brumele
De-azi noapte
Dorm şi-acum
Pe vii.
Au plesnit
De coapte
Boabe
Aurii.

Undeva
Departe
Clopot
De-acioaie
Ziua
O împarte,
Liniştea
O-nmoaie.

Linele
Coline-s
Stupi enormi
De glasuri.
Oare
Ce albine
Fac pe-aici
Popasuri?

Teascurile
Cîntă
Izvorîndu-şi
Mustul.

Patima lor
Sfîntă
Ne ațîță
Gustul.

Vițele-şi
Inclină
Fruntea grea
De gînduri.
Ploaia
De lumină
Aripi dă
Şi-avînturi.

Unde
Rătăceşte
Inima,
Stăpîna?
Cerul
Sus pe creste
Il atingi
Cu mîna.

Tată,
Dă amnarul
Să încingem
Focul!
Şi-a vărsat
Cotnarul
Izul,
Busuiocul.

Sfîrîie
Berbecul
Tras adînc
In țeapă.
Pe la noi
Inecul
Nici c-a fost
Cu apă!

L. Haritonov

— Mă recunoaşteți? Sînt Boris Gorikov din „Şcoala curajului"! Dar mai sînt şi buclucaşul Brovkin din „Soldatul Ivan Brovkin", după cum răspund şi de faptele eroului principal din filmul „Fiul"! Nu de mult mi s-a propus ca, pentru un timp, să mă transform în alintatul Andriuşa Averin din „Intr-un ceas bun!" Ce voi face în viitor — asta nu pot să vă spun. Secret profesional! Acum însă, după această introducere, spuneți-mi, vă rog: vă amintiți de mine?

...Leonid Haritonov! Sigur că da, dragi prieteni! Chiar eu, în persoană sau „în carne şi oase" — cum se obişnuieşte să se spună pe la voi. Ce mai faceți, ce impresii aveți despre prima lună de şcoală, cum stați cu echipa de fotbal, ce carte citiți în momentul de față, cu cine vă întreceți la „Drumeții veseli"?

Dacă am sta față în față cu Leonid Haritonov cam aşa ar decurge convorbirea. Ne-am împrieteni repede, fiindcă între el şi noi nu e prea, prea mare diferență de vîrstă; cît despre rolurile preferate de tînărul actor sovietic, ele se apropie şi mai mult de vîrsta, poznele şi bucuriile vîrstei noastre. Aşa dar, pentru ce nu ne-am imagina că Leonid Haritonov însuşi ne povesteşte cele ce urmează?

Cică am talent

— In 1950 eram student în anul întîi. Hotărîsem să devin jurist. Cu toată severitatea şi seriozitatea unei astfel de profesii, nu găseam că ar fi vreun păcat dacă mă înscriu în echipa de artişti amatori a Universității. Zis şi făcut! Pe la sfîrşitul anului, mare eveniment, mare: turneu! Unde? La Leningrad. Cu alte cuvinte, să le arătăm şi altora ce pot jurişții din Moscova! Să vedeți însă întîmplare: cine credeți că făcea în acelaşi timp cu noi turneu la Leningrad? Nici mai mult, nici mai puțin, decît Teatrul Academic de Artă din Moscova! Adio spectatori — ne-am zis noi întristați, gîndindu-ne ce goală va fi sala... Surpriză: cînd s-a deschis cortina — sala plină. Şi, în primele rînduri, cine? Toți marii actori, toate numele celebre ale Teatrului Academic de Artă din Moscova. Veniseră să ne încurajeze pe noi, amatorii!

După spectacol, felicitări, discuții şi — cel mai grozav — întîlnire cu maeştrii de la Moscova. Nici una, nici două, sînt sfătuit să las pe dată facultatea de ştiințe juridice şi să trec şcoala-studio de pe lîngă Teatrul Academic de Artă!

Cică am talent...

Cale liberă

Credeți că mi-a venit uşor să iau o hotărîre? Artist nu înseamnă imediat glorie, roluri de mîna întîi, celebritate, furtuni de aplauze... Inseamnă vocație şi muncă în primul rînd. Să încerc, să mă duc, să nu mă duc? M-am dus. Şi cînd, la examenul de admitere (nimeni nu e scutit de el), am izbutit să-i storc lui Toporkov — marelui regizor Toporkov — un zîmbet, apoi un rîs cu lacrimi, am ştiut că mi s-a dat „cale liberă" în rîndul noii promoții de studenți a şcolii. Ce a urmat? Ani de muncă grozavă, studii de specialitate, asalt asupra culturii!

Ei, iată-mă ajuns în 1954, în ultimul an de studenție... Aici, alt capitol din viață: „Şcoala curajului".

Regizorii cărora li se încredințase acest film erau în căutarea lui Boris Gorikov, eroul cunoscut şi iubit de noi toți din romanul „Şcoala" de Arkadii Gaidar. De fapt — cred că ştiți — sub numele lui Boris Gorikov, Gaidar şi-a povestit propria-i tinerețe.

Sînt chemat şi eu pentru probe, alături de alți vreo 50 de actori.

Cu toate maşinile, înainte!

Iată-mă în fața aparatului de luat vederi. Mă gîndesc la viața eroică a lui Gaidar, încerc să-i retrăiesc viața, firea iute, aprinsă, curajoasă. Sînt acum Boris Gorikov! Cum să-mi smulgă cineva revolverul rămas amintire de la tata, tata pe care l-au ucis țariştii? Nu-l dau, nu-l dau!

Motorul a stopat. Gata! Probele urmează mai departe, cu alți colegi. Cine dintre noi va fi oare Boris Gorikov?

Eu, dragii mei, eu! Doamne, unde să-mi strig fericirea, cui să-i mai spun bucuria?

Aşa a început al doilea mare capitol din viața mea: filmul. Am turnat „Şcoala curajului" fără să-mi întrerup studiile. Zece ore pe platou, şase-opt ore pentru învățătură — acesta era programul zilnic. Aşa se face că premiera filmului „Şcoala curajului" m-a găsit cu toate examenele luate şi cu toate drumurile larg deschise. Inainte!

...Aceasta mi-e povestea. Am 27 de ani, patru filme la activ şi perspective multe de viitor. Cu o singură condiție: să muncesc fără oprire, să muncesc, să învăț, să caut să fac azi ceva mai bun ca ieri. — Dacă prefer rolurile de băiat poznaş, un fel de boroboață ca soldatul Ivan Brovkin sau Andriuşa Averin? — Cum să nu? — Le joc cu plăcere, sînt din fire vesel şi pus pe şotii. Dacă o să rămîn mereu aşa? — Ştiu eu? Voi ce mă sfătuiți?

M. MARINESCU-SANDU

Un cor de plugari „tînăr" de o sută de ani

Spre sfîrşitul lunii septembrie, Banatul a cunoscut una din sărbătorile populare cele mai semnificative din ultimul deceniu: corul plugarilor romîni din comuna Chizătău a împlinit un veac.

AŞA S-A NASCUT CORUL LA 1857...

După dezrobirea țăranilor iobagi din Chizătău, preotul satului — Trifu Sepețian — luă inițiativa alcătuirii unui cor. Un pumn de tineri, vreo patruzeci țărani, se uniră în cîntec. După ziua de lucru, se adunau la preot acasă şi repetau cîntece populare şi patriotice. Curînd apărură în fața satului, apoi în comunele învecinate. Prin partea locului nu se pomenise încă frumoasa „cîntare rumînească" pe 4 voci. Corul din Chizătău părea ceva nemaiauzit.

CIPRIAN PORUMBESCU MARTURISEŞTE

In anul 1882 corul de la Chizătău împlinea 25 de ani de activitate. A hotărît să facă o mare întrecere de formații țărăneşti şi orăşeneşti, dotată cu premii. Un juriu sever a fost ales, fiind chemat tocmai de la Braşov compozitorul Ciprian Porumbescu. După serbarea jubileului, emoționat şi entuziasmat, creatorul operetei „Crai Nou" scria surorii sale: „Societățile de cîntare au prestat, după mine, lucru neaşteptat. Corurile premiate sînt atît de minunate, încît societatea noastră de cîntare din Braşov îi față de ele nimica întreagă. Şi astea-s societăți curat țărăneşti şi numai de țărani instruite şi dirijate".

CHIZĂTĂU 1915.

In anul 1915, la conducerea corului a venit Sever Sepețian, ultimul descendent al familiei de vrednici preoți patrioți din Banat. Aşa cum pe vremuri tatăl său, Lucian Sepețian, a instruit numeroşi dirijori țărani, care apoi au împînzit regiunea cu formații artistice, tot astfel şi fiul s-a ocupat de instruirea muzicală a tineretului. Sub conducerea lui Sever Sepețian corul de la Chizătău a „întinerit" simțitor. După primul război mondial s-au organizat în fruntaşa comună bănățeană cîteva întreceri artistice de mari proporții, cunoscute în partea locului sub numele de „olimpiade". Astfel, Chizătăul deveni un centru al muzicii țărăneşti, către care se îndreptară, ani de-a rîndul, formațiile artistice bănățene.

O SĂRBĂTOARE CUM N-A FOST ALTA...

In zilele de 28 şi 29 septembrie 1957, corul de la Chizătău şi-a sărbătorit o sută de ani de activitate.

La intrarea în Chizătău, un mare arc de triumf te primea cu urarea tradițională: „Bine ați venit!" Satul era adunat în fața Căminului cultural, unde avea loc şedința festivă. Interiorul părea mai primitor ca niciodată. Pe fundalul de mătase verde-pal stătea scris cu cifre mari, aurii: „1857-1957" Masa prezidiului era împodobită cu un imens covor bănățean.

S-au perindat miniştri şi țărani, compozitori şi dirijori, activişti culturali şi de partid, ore întregi, la tribuna vorbitorilor. Daruri peste daruri i-au copleşit pe chizătăieni: un mare aparat de radio, zeci de instrumente muzicale, albume de fotografii cu minunate coperte cusute cu motive naționale etc. Dar, mai presus de toate, darul guvernului i-a mişcat cel mai mult: decorarea corului cu „Ordinul Muncii" cl. a II-a

VIOREL COSMA

Rezumatul capitolului precedent

Un copilaş care de-abia a-nvăţat să umble se rătăceşte in junglă. Shere-Khan, tigrul, se ia după urmele lui. Printr-o intîmplare, copilul nimereşte în bîrlogul unor lupi...

RUDYARD KIPLING

„CARTEA JUNGLEI"

IMAGINI DE PASCAL

Ce pregătesc copiii în întîmpinarea lui 7 NOIEMBRIE

● *De la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie au trecut 40 de ani: ani de mari realizări. Pentru a le cunoaște, pionierii Școlii nr. 1 Cîmpulung-Muscel au organizat un concurs de povestiri, poezii și desene. Primele rezultate au și apărut: Oprea Antoaneta și Manda Elena au închinat marii sărbători din octombrie poezii. Grapavski Alexe a trimis scrisori prietenilor sovietici.*

● *In comuna Piscu, raionul Galați, a avut loc o întîlnire. Intre cine? Intre copii și bătrînul Mihai Vasiliu. El le-a povestit cum a luptat detașamentul de marinari romîni alături de Armata Roșie la Odesa și Sevastopol, pentru instaurarea puterii sovietice.*

● *Moș Bîgu, așa este numit tovarășul Bîgu, vechi activist comunist, de către copiii din Capitală și din împrejurimi. El se bucură de mult respect și de aceea pionierii i se adresează adeseori. Așa au făcut și cei din comuna Balotești. Și au aflat multe lucruri interesante!...*

● *Cît de plăcut este să vii la Camera pionierilor, să citești, să joci șah sau să ții adunări. Pentru aceasta însă trebuie să lucrezi mult: să împodobești cu grijă camera, să faci o gazetă de perete, un colț al pionierilor și cîte altele. Acest lucru l-au făcut pionierii din comuna Zebil, raionul Istria, în cinstea zilei de 7 Noiembrie.*

● *Cel mai interesant lucru îl pregătesc pionierii școlilor medii din Pașcani și Hîrlău — un concurs „Drumeții veseli". Tema? „Marea Revoluție Socialistă din Octombrie în literatură și artă".*

● *La Baia Mare, pentru sărbătorirea zilei de 7 Noiembrie se pregătește o serbare frumoasă.*

UN MIC EROU

In atelierul de fierărie al Uzinei „Michelson" din Moscova, muncitorii, goi pînă la brîu, asudați, lovesc puternic nicovalele.

Aflînd că aici fuseseră răspîndite manifeste bolșevice poliția năvăli în atelier.

— Pașca!

De Pavel se apropie un flăcău voinic, Grigori pe nume. Il trase după o grămadă de lăzi, și îndesîndu-i sub haină un pachet îi spuse în șoaptă:

— Fugi! Ascunde unde știi manifestele astea...

Pavel ieși într-un suflet din atelier. Inima îi bătea cu putere. Fugi spre casa directorului, care se afla chiar în curtea uzinei. In jurul casei era o livadă din care Pașca, împreună cu alți băieți, „împrumuta" adeseori mere.

...Cărui polițist i-ar fi dat prin minte să caute manifestele în grădina directorului?

Toți l-au lăudat pe Pașca pentru dibăcia lui.

★

Octombrie 1917. In uzină, mitingurile începuseră încă din zori. Muncitorii opreau mașinile și ieșeau în stradă. Vestea aducătoare de bucurie și frămîntare se răspîndea ca fulgerul din om în om:

— La Petrograd a izbucnit Revoluția! Guvernul provizoriu a fost răsturnat. Puterea e în mîinile Sovietelor!

Toți cei care făceau parte din detașamentele de luptă, porneau încolonați spre Comitetele Revoluționare, pentru a căpăta arme. Pașca se vîrî și el în rînduri.

— Dă-te la o parte! Tu ești încă prea mic, îi strigau toți.

Dar Pavel nu se lăsă. Prin fel de fel de șiretlicuri puse mîna pe o armă. Un soldat din regimentul 55 îl învăță să tragă cu ea. Pe o ploaie torențială, muncitorii porniră a doua zi în zori spre podul Krîmsk. Detașamentul abia trecuse podul că junkerii îl întîmpinară cu un foc puternic. Pașca, culcat după un sac de nisip, alături de ceilalți trăgea cu înverșunare în dușmani. Seara, atacul junkerilor fu respins. Dar ceva mai tîrziu, aceștia aduseră un car blindat și peste baricada muncitorilor căzu o ploaie de gloanțe. Cum arăta Pașca în acele clipe... Era plin de noroi pe față, iar pe sub sprîncenele blonde îi scăpărau ochii de copil plini de voioșie, dar și de dîrzenie. Hainele ude îi atîrnau ca niște saci, ghetele i se rupseseră. Ii înghețaseră mîinele. Cu greu apăsa pe trăgaci. Deodată, arma îi alunecă din mîini și căzu dincolo de baricada. Fără să șovăie, băiatul sări după ea și o clipă se făcu văzut deasupra valului de pămînt. Aplecîndu-se, Pavel pipăi patul puștii, umed și rece. Nici nu auzi rafalele de mitralieră care izbucniră ca un lătrat scurt. Zeci de gloanțe îi sfredeliră trupul. Arma rămase stingheră pe caldarîm...

★

Cînd rudele și tovarășii lui de luptă veniră la spital, Pavel tot nu-și recăpătase cunoștința. Revenindu-și într-un tîrziu, le aruncă o privire împăienjenită. In sfîrșit, îi recunoscu pe cei din jur:

— Nu cumva... ne-au învins junkerii?

— Am învins noi, Pașca, am învins! Și Kremlinul e al nostru. Revoluția a învins!

Pavel, luptîndu-se cu moartea, încercă să zîmbească, dar nu mai putu. După cîteva minute își dădu sfîrșitul.

Trupul lui Pavel Andreev, eroul de 13 ani, se odihnește azi la loc de cinste, lîngă zidurile Kremlinului.

Traducere din „Pionerscaia pravda"

SPORT ★ SPORT ★ SPORT

Campioană la 14 ani

S-a întîmplat în primăvara anului trecut. In ușa sălii de gimnastică a Asociației „Tînărul Dinamovist", apăru o fată înaltuță, cu ochii jucăuși. O chema Andriță. Cristina Andriță, și era elevă la Școala medie „I. L. Caragiale".

— Pe cine cauți? o întîmpină antrenoarea.

— Pe nimeni. Adică... știți, am venit aici... Vreau să fac și eu gimnastică!

— Vrei să faci gimnastică?! Foarte bine, du-te de te echipează și vino.

A fost primul antrenament al Cristinei.

De atunci a început să vină regulat la parcul „Dinamo".

La început, mergea cam greu. De, așa cum e întotdeauna începutul. Nu-și putea ține echilibrul pe bîrnă cînd trebuia să execute exercițiile și rămînea de multe ori în urma colegelor. Cristina aproape că hotărîse să părăsească această ramură sportivă. „Nu-i de mine gimnastica" își zicea ea cu amărăciune.

Antrenoarea însă nu era de aceeași părere. Văzuse la Cristina o „linie" foarte corectă și o eleganță desăvîrșită în executarea mișcărilor. De aceea, de multe ori o lua deoparte și făcea numai cu ea exerciții. Și de fiecare dată, Cristina executa parcă mai bine... In scurt timp ajunse una dintre cele mai bune gimnaste — junioare ale asociației.

Se apropia concursul cu reprezentativele de juniori ale Asociației „Progresul" și Palatul pionierilor. La concurs, Cristina părea obosită. „De emoție" — și-a zis antrenoarea. Cînd îi veni rîndul însă, Cristina începu să execute mai greu ca de obicei exercițiile. Antrenoarea și colegele, erau surprinse. „Dacă nu-i emoția, atunci ce să fie?"

Cristina a ocupat locul patru.

— Ce s-a întîmplat Cristina, cu tine?

— Nimic... Adică, am puțină temperatură.

— De ce n-ai spus de la început?

— Păi, însemna să nu mai concurez. Cu alt prilej o să ocup un loc mai bun.

Și așa s-a întîmplat. La faza pe zonă a Campionatului Republican de Juniori, Cristina Andriță a cîștigat primul loc. Executase toate exercițiile atît de bine, încît juriul i-a acordat cel mai mare număr de puncte.

Iar cu prilejul fazei pe țară, care s-a desfășurat la București, Cristina a ocupat... tot locul I. Datorită sîrguinței cu care s-a antrenat, datorită siguranței și eleganței cu care a executat toate exercițiile, Cristina a cucerit, la vîrsta de 14 ani, titlul de campioană republicană la gimnastică — junioare.

Și aceasta, numai datorită perseverenței și dorinței de a învinge.

EMIL DOBRESCU

„Bombă"!

NEDUMERIREA LUI ELIAZAR

Faptul că la Little Rock (S.U.A.) nouă copii negri au vrut să învețe carte a stîrnit un val cumplit de teroare rasială. Rasiștii au asediat școala, au amenințat, au maltratat. In cursul acestor acte banditești, un băiat negru care vindea mărunțișuri a fost atacat de cincizeci de huligani.

Eliazar nu-l poate înțelege cu nici un chip pe prietenul său King și îi condamnă dorința nesăbuită.

— Ce s-ar întîmpla dacă toți am ajunge domni mari? Cine ar mai munci în fabrică? Cine ar mai căra geamantanele? îi argumentează el lui King.

— Dar eu nu spun asta, se însuflețește King. Nici nu-mi trece prin cap să ajung domn mare. Dacă m-or ajuta puterile, am să mă fac o dată și o dată inginer. Să construiesc case. Case mari... Dar asta-i altă poveste, întîi trebuie, vreau să știu carte. Cînd nu știi carte, parcă ai fi orb.

— Cum adică, eu sînt orb? se supără Eliazar.

— Nu... adică... Știi, cărțile ascund atîtea taine frumoase. Ele te învață multe despre viață.

— De unde știi tu?

— De la unchiul Jones. El a învățat singur carte. Imi citește și mie seara.

— Aha, Jones ăla, comunistul. Pe-ăla o să-l mistuie flăcările iadului.

— Dar e un om bun, Eliazar. E așa de bun... Și-apoi nu-mi pasă ce crezi tu despre unchiul Jones. Eu vreau să învăț, înțelegi? Să nu fiu orb.

— Și tu o să te duci în iad, îl vestește întunecat Eliazar. Raiul este al celor simpli, care nu știu prea multe. Pastorul Smith ne-a spus-o de atîtea ori.

King tace, neputincios. Știe că piatra asta, convingerea bisericească a lui Eliazar, n-o poate clinti cu una cu două. Se despart îngîndurați, triști.

Eliazar își agață de gît taraba cu mărunțișuri și pornește la drum. Ocolește cu grijă străzile principale. Domnilor de acolo nu le trebuiesc acele, nasturii, butonii lui ieftini. Aia nici măcar nu-și cîrpesc pantalonii. Ii aruncă.

Se instalează într-un cartier mărginaș, pe niște trepte. Ar trebui să strige, să-și laude marfa, dar gîndurile nu-i dau pace. Auzi, să învețe carte cu orice preț. Ce i-o fi apucat pe băieții ăștia! Și-au ridicat în cap pe toți domnii albi. Ce tărăboi a mai fost, doamne! Ascuns după gardul spitalului, a văzut tot. Oamenii albi îmbrăcați cu glugi, strigînd și agitînd bîtele în fața școlii. Cordoanele de polițiști, învălmășeala... De ce i-or fi supărînd băieții ăștia pe domnii albi? Doar trebuie să trăim toți în bună înțelegere. Pastorul Smith ne-o spune mereu. Cu atîta blîndețe ne-o spune... Albi și negri trebuie să trăiască în pace. Uite, ca mosorelele astea două care stau alături cuminți, pe tarabă. Unul e cu ață neagră, celălat cu ață albă. Cu una se cîrpesc pantalonii negri, cu cealaltă pantalonii albi. Nu? Fiecare e de folos. Dar de ce s-au găsit băieții ăștia să-i supere pe domnii albi? Uite, el nu-i supără. Işi vede liniștit de treburi. Și nimeni nu-i zice nimic.

O sirenă asurzitoare îi turbura gîndurile. Trece în goană o mașină cu polițiști. Iarăși ciocniri la școală. De ce?...

Nu mai are timp să-și continue firul ideilor. De după colț a apărut un grup de domni albi, gesticulînd și strigînd supărați. In mijlocul lor e unul cu glugă, ca aceia din fața școlii. Nu se sperie. Unde or fi alergînd? Uite că se îndreaptă spre el. Poate că vor să-i cumpere ceva. Se înviorează:

— Am șireturi, șireturi cu elastic...

— Uite puiul de năpîrcă! Pe el!

A strigat cel cu glugă. Ciudat, pare un glas foarte cunoscut. Piciorul unuia din ceată, repezit cu furie, îi împrăștie marfa pe trotuar. O lovitură în ceafă îl doboară pe asfalt. Două mosorele, unul alb și unul negru, s-au rostogolit în șanț. Ii stăruie caraghios în gînd: „Cu unul se cîrpesc pantaloni albi, cu celălalt pantaloni negri". Se răsucește cu o sforțare desperată. Gluga omului înalt, care a ridicat bîta să-l lovească, i-a alunecat pe spate. Recunoaște ca prin ceață chipul blînd al pastorului Smith. Și o nedumerire uriașă se naște în mintea lui, în timp ce se cufundă într-o lume de umbre.

VASILE MANUCEANU

In anii puterii populare, industria noastră petroliferă a cunoscut o dezvoltare neobişnuită în alte vremuri. Sute de noi sonde de extracţie au luat fiinţă. Zeci de sonde vechi au fost reparate, reutilate.

In fabricile noastre de utilaj petrolifer se fabrică unelte de extracţie, aparataj de prelucrare a ţiţeiului după ultimul cuvînt al tehnicii. Iată în fotografie un cîmp petrolifer.

Din amintirile UNUI UTECIST

Prin iarna anului 1933—1934 am plecat ca de obicei acasă, în satul natal, pentru cîteva zile. Cu trei luni înainte de această călătorie luasem legătura cu mişcarea muncitorească.

La plecare am dus cu mine manifeste şi alte materiale în care partidul demasca politica guvernelor burghezo-moşiereşti faţă de ţărani.

De cînd luasem legătura cu mişcarea muncitorească, cu U.T.C.-ul, aflasem multe lucruri, iar viaţa, lumea, îmi păreau altfel decît pînă atunci. Imi erau clare multe lucruri, parcă mi se rupsese o perdea de pe ochi şi mă duceam cu nerăbdare spre satul natal, să rup şi eu perdeaua de pe ochii altora, să vadă şi ei aşa cum începusem să văd eu.

Deşi eram tînăr şi fără experienţa luptătorului, mizeria şi lipsurile mă căliseră şi mă făcuseră să înţeleg cu foarte mare uşurinţă situaţia de la ţară în special. Ca ucenic la un fierar, clienţii meşterului meu fiind ţărani, aflasem multe din viaţa grea, de robi, a ţăranilor. Sărăcia, setea de pămînt, jaful moşierilor şi chiaburilor, teroarea jandarmilor şi logofeţilor le cunoşteam încă de cînd eram acasă. Lipsa de îngrijire sanitară, bezna satelor, drumurilor proaste şi tot şiragul de necazuri ale ţăranilor îmi erau clare şi înţelesesem că în afară de Partidul Comunist, nimeni nu se angajează să lupte pentru schimbarea acestei stări.

Ajuns acasă, am căutat să lămuresc mai întîi pe cei trei fraţi ai mei. Fără să spun nimic tatei şi surorilor mai mari, am început discuţiile întîi cu băieţii. După ce am citit cu grijă materialul adus, s-au încins discuţii care au durat toată noaptea. Gheorghe, unul din fraţi, care învăţase meseria de croitor, m-a înţeles mai repede ca ceilalţi şi împreună cu el am dus munca de lămurire a celorlalţi doi.

Munca de convingere a tuturor fraţilor nu a fost uşoară şi după

trei zile de discuţii rămăsese totuşi unul neconvins. Văzînd că el nu cedează, l-am lăsat în pace şi am făcut cu ceilalţi doi un plan cum să începem să atragem şi pe alţi tineri de partea noastră, de partea U.T.C.-ului

Noi ne credeam deja oameni care descoperiseră o lume nouă şi ne angajam să începem munca şi cu alţi tineri, ca şi ei să cunoască lumea nouă pe care o întîlnisem noi. Eram plini de entuziasm şi ne făceam planuri care mai tîrziu, în parte, s-au dovedit a fi pripite. După ce-am căzut de acord toţi trei să ne considerăm luptători pentru socialism, am hotărît să începem cu elevii de la şcoala de agricultură din sat, deoarece socoteam că la ei munca va merge mai repede. Planul ne-a reuşit.

Cu ajutorul elevilor, am trecut pe urmă la munca de convingere a altor tineri din sat, fii de ţărani rămaşi în sat, am încheiat un cerc de tineri simpatizanţi ai U.T.C., urmînd ca cei mai buni să fie atraşi cu altă ocazie în U.T.C.

Acest prim contact cu tinerii de la ţară a prilejuit mai tîrziu un fapt pe cît de hazliu, pe atît de periculos.

Inainte, pe timpul iernii, taurii satului erau daţi în îngrijire unui ţăran întrucît nu erau grajduri comunale. In iarna aceea, tatăl meu îngrijea de cei trei tauri comunali. Taurii erau legaţi noaptea, ziua însă aveau un regim de libertate deplină ; se plimbau de capul lor. Iarna, pătrundeau foarte des în centrul satului, unde de obicei se strîngeau oamenii. Aceştia îi dezmierdau, îi mîngîiau şi ei se lăsau cu bucurie alintaţi. Manifestele pe care le adusesem eu tinerilor mei am hotărît ca toţi să le ascundă de ochiul necunoscuţilor şi al poliţiei. Le-au băgat în căpiţele de paie din curtea tatei.

Intr-o zi, taurii, tot scărpinîndu-şi coarnele în paie, au ajuns pînă la materialul ce se afla acolo. Manifestele s-au înfipt în coarnele unuia şi taurii au pornit în sat, unul din ei purtînd manifestele în coarne.

Acest fapt ar fi dus la denunţ sigur şi ar fi urmat arestarea tinerilor, dacă întîmplarea nu ne-ar fi ajutat. Pe cînd taurii se duceau cu manifestele spre primărie, unde deseori puteau fi jandarmi sau alte elemente duşmane partidului, s-au întîlnit cu un tînăr care participase la formarea grupului de simpatizanţi şi cunoştea materialul. Acesta s-a repezit la taur, a luat manifestele, le-a băgat în buzunar şi le-a dus lui Gheorghe, care primise manifestele-n păstrare.

S-au repezit cu toţii şi au început să suspecteze pe aceşti „funcţionari" ai primăriei, considerîndu-i

periculoşi, sfătuind pe tata să nu se mai angajeze la anul cu paza acestor trădători. Băieţii din sat mi-au scris cu mult haz de această întîmplare şi de spaima ce au tras-o.

NICHIFOR STERE

Pe urmele tăbăcarilor lui Geo Bogza

...„Pielea animalelor o tăbăcesc o singură dată. Dar de zece ori, de sute de ori, pielea oamenilor care muncesc acolo. O tăbăcărie din zilele noastre este tot ce poate fi mai odios pe faţa pămîntului".

Aşa începe să descrie Geo Bogza munca într-o tăbăcărie din Bucureştii anului 1934. După ce am recitit paginile care închid scene de infern, am vizitat una din tăbăcăriile de azi. Cine ştie, poate că este tocmai cea descrisă de cunoscutul scriitor şi academician...

Tăbăcăria „Flacăra Roşie". Pregătit pentru toate grozăviile încercam să adulmec „mirosul acru de borhot industrial". Degeaba! Abia la mijlocul străzii am simţit un iz de tanin, ca în vecinătatea unei păduri de stejar după ploaie. Acelaş aer curat stăruie şi în curtea mare, asfaltată, a tăbăcăriei. Nici urmă de căruţe încărcate cu piei împuţite, nici urmă de muncitori murdari, „striviţi" sub povara hîrdaielor cu borhot.

— Păi bine, tovarăşe reporter, dumneata ai fi vrut să rămînem la tăbăcăria despre care am citit cu toţii şi în care unii dintre muncitorii noştri au mîncat pîine amară?

Intrebarea tovarăşului Pîrvuleţ, un inginer tînăr, „tobă" de chimie, suna a dojană. Şi, luîndu-mi-o înainte, intrarăm într-o magazie fără capăt, plină cu baloturi de piei. Intr-un colţ, doi oameni alegeau cu ochi de cunoscător pieile, aşezîndu-le după mărime şi greutate. In magazie n-am stat cu batista la nas, iar manipularea pieilor scorojite ca pergamentul nu cere nici un efort. Căci ele vin acum gata sărate şi împachetate de la un centru de colectare.

De aci, din magazia de sortare, începe drumul pieilor crude. Un drum lung, de prelucrări sistematice. Nici fantezia cea mai bogată nu-şi poate închipui prin cîte mîini şi operaţii trece fiecare piele pînă la transformarea ei în talpă, faţă de încălţăminte, ghiozdan sau simplă curea de ceas. Gîndindu-mă la acest lucru am înţeles tîlcul adînc al zicalei, potrivite pentru unul care a păţit multe: „Ii este pielea tăbăcită". Primul lucru pe care l-am aflat a fost că...

Apa e materie primă!

Cînd pieile sînt transformate în talpă, apa este îngroşată cu concentraţii tot mai puternice de sulfură de sodiu, apoi de tanin. Acesta este tăbăcitul vegetal. Tăbăcitul mineral, care foloseşte acizi metalici (oxidul de crom) este metoda de prelucrare a pieilor din care se face faţa de încălţăminte. Munca în ambele secţii este cu totul alta decît ne-o înfăţişează Geo Bogza. Chiar „gura de leu", maşina de întins pielea prin care scriitorul simbolizează crunta exploatare cu ajutorul maşinismului în regimul capitalist nu mai înspăimîntă pe muncitori. Tot felul de maşini, — multe de fabricaţie romînească — fac munca mai uşoară. Să nu ne mirăm deci că „Flamura Roşie" e...

O fabrică de fruntaşi

La „Flamura Roşie", din zece oameni unul este fruntaş în muncă. Printre aceştia sînt mulţi tineri. Cu toţii se întrec în inovaţii, aplică metode perfecţionate, economisesc mari cantităţi de materiale. Şi asta are o seamă de urmări bune. Inseamnă că se face încălţăminte mai multă şi mai ieftină. De asemenea, cresc şi fondurile întreprinderii pentru...

Sport, cultură şi multe altele

La „Flamura Roşie" există două echipe de fotbal. Cea de juniori se află pe locul 5 în campionatul orăşenesc. Mai e apoi o bibliotecă cu 7 000 de volume şi cu mulţi cititori. Fabrica are de asemenea orchestră şi echipă de dansuri. Nici cei mici nu sînt uitaţi. Pentru copiii muncitorilor, întreprinderea a organizat vara aceasta o tabără la Pietroşiţa. Tot pentru copii există o creşă şi-un cămin, iar la dispensarul fabricii se dau aproape 60 de consultaţii zilnic.

Două date: 1934—1957. Aceeaşi fabrică, poate. Intr-una stăpînea patronul, în alta stăpîneşte poporul. Singur faptul acesta explică de ce tăbăcăria de azi nu mai seamănă cu cea de ieri, de ce viaţa muncitorilor tăbăcăriei a devenit şi ea o bucurie.

M. ROŞU

DIN LUMEA CELOR CARE NU CUVÎNTA

Trai pe vătrai, Moş Martine, hai? Rubedeniile tale cele păroase rătăcesc hai-hui prin codri, să-şi pună sub piele provizii pentru la iarnă — iar tu te lăfăieşti la colţul zoologic fără nici o grijă...

Căldurică-slavă domnului, mîncare-berechet, ba chiar şi leacuri împotriva puricilor... Iţi pui burticica la cale şi de cei rămaşi acasă nici nu-ţi pasă...

Păi, se face, Moş Martine?

★

Cine-ar zice că sub această înfăţişare mîndră, sub acest peisaj majestos, se ascunde o pasăre leneşe şi lipsită de caracter? Nu ştiu cîtă dreptate am din punct de vedere ştiinţific, dar cînd îmi aduc aminte cîte necazuri i-a pricinuit afurisita asta lui Ştefan a Petrii, zău că nu-mi vine să-mi retrag cuvintele...

Dacă-i pupăză...

900 Km. ÎNĂLȚIME — MINUNEA SECOLULUI

Omul a făcut primul pas în cosmos

Glonțul zboară atît de repede, încît nici nu-l putem vedea. Și știți care e viteza lui? Cam 1 km pe secundă...

Satelitul artificial lansat la 4 octombrie, cu succes, de către Uniunea Sovietică are o iuțeală de opt ori mai mare decît cea a glonțului, o iuțeală de aproape 8 kilometri pe secundă! Aceasta înseamnă că distanța Cluj-București satelitul o parcurge doar într-un minut, iar pînă la Lună ar ajunge în mai puțin de o zi...

De ce această goană nebună? — s-ar putea întreba unii. De ce nu se mișcă și el mai... domol? Doar nu-l grăbește nimeni din urmă.

De grăbit nu-l grăbește nimeni, într-adevăr, dar, dacă ar avea o iuțeală mai mică, ar... cădea pe Pămînt. După cum se știe, satelitul artificial nu are motor. El se învîrtește în jurul planetei noastre conform legii inerției și e smuls din lanțurile gravitației pămîntești datorită forței centrifuge. Pentru ca forța centrifugă să se opună cu succes gravitației, să fie destul de mare, a fost necesară atingerea acestei iuțeli uimitoare. Altfel, tot gravitatea s-ar fi dovedit mai puternică și corpul lansat de pe suprafața pămîntului s-ar fi întors înapoi asemenea obuzelor de artilerie.

Tocmai în înfăptuirea acestei viteze uriașe a stat principala greutate a realizării satelitului. Mulți învățați nici nu credeau că va putea fi vreodată atinsă, căci se cerea un combustibil extraordinar de ușor și de eficient, o construcție foarte complicată și perfecționată a navei de lansare, realizarea unei viteze considerabile de eliminare a gazelor care împing racheta înainte.

Dar toate acestea au fost înfăptuite. Savanții sovietici au dat viață visului marelui pionier al științei zborului cosmic — Constantin Eduardovici Țiolkovski — și au izbutit să lanseze primul corp ceresc artificial, o sferă cu un diametru de 58 cm și greutatea de 83,6 kg, cîștigînd întrecerea cu învățații din Statele Unite ale Americii. Pămîntul are în aceste zile două Luni: Bătrînul astru al nopții, vechi de miliarde de ani, care îl înconjoară în 27 de zile și jumătate și Luna cea tînără, care numără abia cîteva zile și îi dă ocolul într-o oră și 36 minute. Mai precis, există trei Luni, căci nu numai satelitul, ci și racheta care l-a dus pînă la vreo 900 de kilometri înălțime și l-a aruncat pe calea eliptică din jurul globului pămîntesc se rotește în urma sa, la ceva mai mult de 1.000 de kilometri. Ca niște imense mustăți, cele patru antene ale satelitului terestru lansează semnalele lui, care au fost auzite pe tot pămîntul și — cine știe? — poate și pe alte corpuri cerești locuite de ființe raționale.

Mulți se întreabă cum de este zărit satelitul la fiecare rotație în jurul globului în alte țări și orașe. Calea lui nu e mereu aceeași? Vina nu-i a satelitului, ci a pămîntului, care se rotește în jurul axei sale, modificîndu-și necontenit așezarea față de el.

De pe acum noul corp ceresc a dat învățaților posibilitatea să facă cercetări de mare însemnătate asupra păturilor celor mai înalte ale atmosferei, asupra propagării undelor de radio și asupra altor fenomene însemnate. Viitorii sateliți care vor fi lansați de către U.R.S.S., mai mari și cu un aparataj mai bogat, vor da posibilitatea unor studii mai complete asupra razelor cosmice, a radiațiilor venite de la Soare, a magnetismului pămîntesc, a meteoriților și a altor probleme care intră în programul Anului Geofizic Internațional.

Odată cu lansarea primului satelit artificial, primul și cel mai greu pas al omului în cosmos a fost făcut. Se realizează previziunea minunată a lui Țiolkovski, făcută acum cîteva decenii: „Omenirea nu poate rămîne pe Pămînt, ci, în goana ei după lumină și spațiu, va trece întîi cu timiditate dincolo de limitele atmosferei, iar apoi va cuceri pentru sine întreg spațiul din jurul soarelui".

Era zborurilor cosmice a început.

I. M. ȘTEFAN

CE VA URMA

(Urmare din pag. 1-a)

...Curînd după aceasta, cred că se vor instala în cosmos sateliți de dimensiuni din ce în ce mai mari. Aceasta se va face cuplînd mai mulți sateliți care vor alcătui prin îmbinarea lor o stație în cosmos. Nu încape îndoială că aci va fi pe deoparte un laborator, iar pe de altă parte o gară cosmică de unde vor putea porni nave spre alte planete. Tot aici va fi și o bază de aprovizionare cu combustibil.

— Bine, dar cum va trăi omul într-o astfel de stație?

— ...In gara cosmică vor exista toate condițiile ca omul să trăiască, să respire, să aibă temperatura necesară, hrana etc. Pe satelitul-gară corpul pierde greutatea. Asta n-are însemnătate dacă e vorba de o zi-două. Dar dacă-i vorba de o durată ceva mai lungă senzația este neplăcută.

Și ce se poate face?

— Se va creea o greutate artificială a corpului printr-o forță care ia naștere din rotația satelitului în jurul axului său. Probabil că primul zbor între aștri va fi în Lună. Chiar racheta care a transportat acest satelit, s-ar fi putut opri în Lună. Dacă satelitul ar fi fost de opt ori mai ușor ceea ce înseamnă să fi avut circa 10 kg, ar fi putut înconjura Luna și Pămîntul.

— E oare combustibil atomic cel care pune în mișcare racheta port-satelit?

— Nu, nu-i combustibil atomic, ci chimic. Combustibilul atomic nu poate fi practic folosit pentru că dezvoltă o temperatură prea înaltă și materialele care sînt deocamdată cunoscute nu i-ar rezista. Se folosește un combustibil chimic — hidrogen lichid plus oxigen lichid sau alcool plus hidrogen lichid.

Da, dar noi am plecat departe în viitor și uite n-am spus ce importanță uriașă are lansarea primului satelit. Nu-mi îngăduie timpul să vorbesc despre toate chestiunile. Vreau să subliniez numai două aspecte pentru cititorii „Scînteii pionierului".

— Noi nu știm exact ce vine spre noi din adîncul cosmosului, din spre Soare, Stele, din cauza piedicii pe care o pune atmosfera. Ea alcătuiește un obstacol de nepătruns. Satelitul ne dă posibilitatea să trecem peste acest obstacol.

Apoi satelitul invită întreg globul să conlucreze, să-și unească forțele pentru a duce acest început uriaș la pașii următori, întărește lupta pentru pace. De aceea lumea întreagă privește cu admirație această uriașă realizare sovietică

— Vă rog în încheiere să adresați cîteva cuvinte cititorilor gazetei noastre.

— Da, o fac cu plăcere.

„Mulți dintre voi, dragi prieteni, ați trăit ziua de 4 octombrie, zi în care s-a lansat primul satelit, satelitul sovietic, pui al pămîntului, frate cu Luna. Imi place să cred că tot voi veți fi aceia care veți citi primele mărturii scrise ale oamenilor care au călătorit în Marte. Sau poate că voi veți poposi acolo și veți trimite corespondențe ziarului vostru".

De la visul lui Jules Verne

În anul 1865 apărea în foileton cunoscutul roman al lui Jules Verne „De la Pămînt la Lună". Era prima oară cînd omul îndrăznea să-și trimită în spațiile interplanetare imaginația înarmată cu o extraordinară documentație științifică din domeniul chimiei, metalurgiei, astronomiei și balisticii. A urmat „In jurul Lunii" și cititorii uimiți au urmărit cu ochii minții, zborul primului satelit artificial — obuzul uriaș creat de preaentuziaștii membri ai „Gun-Club"-ului...

A trecut aproape un secol și visul lui Jules Verne, visul omenirii, a prins viață. Drumul către planetele surori și către mai îndepărtatele stele a fost deschis. Satelitul artificial sovietic se rotește în jurul pămîntului. Se pregătește lansarea unei rachete care va face înconjurul Lunii. Și la toate aceste realizări care încununează eforturile generațiilor de savanți și tehnicieni au contribuit, nu în mică măsură, plăsmuitorii înaripatelor fantezii științifice.

Nu-i putem enumera pe toți — sînt prea mulți! Vom aminti doar de Kurd Lassvitz, care în romanul „Pe două planete" aduce ideea unei stațiuni interplanetare; de H. G. Wells cu al său „Primii oameni în Lună"; de „Aelita" lui A. Tolstoi și „Corăbiile astrale" ale marelui scriitor contemporan I. Efremov. Vom aminti de cărțile noastre, încă modeste dar promițătoare: „Drum printre aștri" de I. M. Ștefan și Radu Nor „Astrida" de Mircea Brateș „Ghidul din Lună" de Mircea Șerban... Un vestit explorator spunea: „Pe mine m-a trimis la pol Jules Verne!"

Poate că unul dintre voi, iubiți cititori, făcînd parte din echipajul primelor nave interplanetare, va spune: „Pe mine m-au trimis spre Marte cărțile visătorilor patriei mele!"

ION HOBANA

INVIDIE?

Deși ziarele din întreaga lume au vorbit despre marea importanță a lansării satelitului artificial sovietic, contraamiralul Bennett, înfuriat de acest eveniment a spus că satelitul artificial „nu este decît o bucată de fier pe care oricine ar putea s-o lanseze".

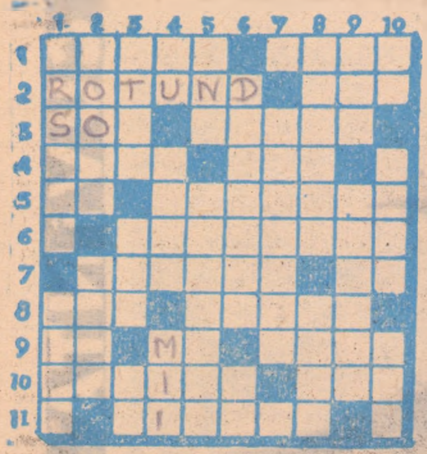
(Ziarele)

Reporterul: Ce părere aveți despre satelitul artificial?

Luna: Bah, un surogat!

SATELITUL ARTIFICIAL

ORIZONTAL. 1. Unul din cei opt sateliți ai Soarelui — Il face satelitul artificial în jurul pămîntului. 2. De forma unui inel — Două treimi în care satelitul înconjoară Pămîntul. 3. Strigăt telegrafic de alarmă — Prieteni necredincioși. 4. Țara care a lansat primul satelit artificial — Debit de țigări. 5. Radu Marinaș — Cea sovietică a reușit construcția satelitului. 6. Instrument prin care urmărești zborul satelitului. 7. Instrument asemănător — Luna la vechii locuitori ai Capadochiei. 8. Monedă chineză — Țara marțienilor. 9. În cel geofizic, U.R.S.S. va lansa sateliți noi, superiori — Autorul versului „La steaua care-a răsărit..." — Așa cum străbate spațiile satelitul artificial. 10. În jurul lui zboară satelitul sovietic — Cînd și cînd. 11. Cea a satelitului artificial este de 8 km pe secundă (pl.).

VERTICAL. 1. Călătoria interplanetară de-a lungul veacurilor (pl.) — ...neobișnuit, așa cum a fost lansarea satelitului artificial 2. Pămîntul față de satelit — „...sovietică", cum a fost supranumit satelitul. 3. Oraș în Scoția — A servit lui Jules Verne pentru a-și trimite racheta în Lună, în romanul „De la Pămînt la Lună" — 1005 la romani. 4. Lampă de radio — Unitate de măsură în sistemul M.T.S. „Mi" lungit!... 5. Trib algerian — Corp simplu. 6. Factor hotărîtor în lansarea satelitului — Pronume. 7. Trimiterea satelitului artificial al pămîntului, care a avut loc la 4 oct. a.c. (pl.). 8. Spațiul prin care se plimbă satelitul — Rotațiile satelitului. 9 — Semn în aritmetică — Stea cu coadă! 10. Notă — Unealtă agricolă — Prin lansarea satelitului s-a deschis una nouă.

Cuvinte rare: FUN — SAF — NEES — U.L. — STEN.

M. PATRAȘCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7.60.10; 7.61.00 Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii I. V. Stalin.